

Nikoli več, čujem tišino,
kar šlo je, ne srečaš nikjer,
že skoro, glej, poldan bo mimo,
že kmalu, kak kmalu večer.
V tesnobi pokoja: kot čuden
popotnik ob cesti poslušam,
kak kosci pojo, in že truden:
moj poldan zvoni!

VEČER

Lojze Krakar

Pogosto pride pod večer,
pod tih večer, pod prvi mrak,
kot da iskat poslednji mir
v ta kraj, iz dni že davnih drag.
Tu je nekoč nad njim in njo
tak blizu, bog, bilo nebo,
in še tak daleč, daleč svet,
ko njej bilo je šestnajst let!

Zdaj ni jih več. Zdaj je jesen
in bogve kje že dragi njen,
o bogve kje, bog vé, zakaj
nič več ne pride k njej nazaj.
Da skupaj bi te stare dni
še sanjala o njem, ki spi,
o njem, ki ni, čeprav spočet,
nikdar, nikdar prišel na svet...

Odtlej že mnoga je pomlad
minila in že tisoč svadb,
veselih svadb ves dolgi dan,
ko nič več mislila ni nanj.
Le da po vsaki je ostalo
od njih, ki z jutrom so odšli,
tak malo ji in vse bolj malo
mladosti, duše in oči.

In zdaj se že nagiba dan,
viharni dan njen v gluh večer,
v ta dolg večer, ko bo zaman
čakála, da odpre se dver.
A zdaj nikogar več ne bo,
nikogar več vso dolgo noč,
da, zadnji gost, ostal bi z njo
do konca to poslednjo noč.

Le včasih tjakaj, kamor hodi
pod mrak v samotni kraj sedet,
v drevo nad njo še ptič zablodi
in zre v obraz, že vel in bled.
Ga gleda milo in drobnó
in nič ne ve, zakaj hudo,
zakaj tesno je kdaj ljudem,
ljudem na širnem svetu tem.